

Згадка

Павло Грабовський

Де ти, доле невмолима?
Тяжко мерти в чужині...
Рідний край перед очима
Все манячиться мені.

Сниться хатка невеличка,
Повні закутки книжок;
Два дівочих милих личка
Привітали наш кружок.

До поранку йшли розмови...
Скільки віри та надій!
Як палав огонь любови,
Як ми рвалися до дій!

Нас натхнуло благо спільне;
Геть змести поклали ми
Бідування підневільне
Та нерівність між людьми.

Що нам ті слова мудречі,
Що тверезі голоси!
Почування молодечі
Нам казали: "Все неси..."

Все віддай на вжиток люду,
Що, ллючи кривавий піт,
Не жалів для тебе труда,
Згодував тебе на світ..."

І несли ми сили наші,
Щоб звалити гніт віків.
Радо пивши гіркі чаші
За переступи батьків.

Світлий час... коли б спромога
Завернути... марна хіть...

Жизні хмурої дорога
Роз'єднала нас умить.

Хто спочинув у могилі,
Хто блукає скрізь, куди б
Не швирнули бурні хвилі,
Спокутує "тяжу хиб".

Кращі ж думи та змагання,
Що в'язали всіх колись,
Від кайданів та загнання
Нерухомо збереглись.

В них — і мужність, і відрада
В самоті, серед снігів;
Їх не витроїть громада
Найлютіших ворогів.

Тугу іншої години
Враз розважать мрійні сни:
Образ милої людини
Встане нищечком з труни.

Обігріє душу промінь
Її ясного вінця,-
І поллється дружній гомін,
Тхнуть надії без кінця.